

Els grans dilemes

written by Miquel Strubell | 3 de setembre de 2017

Aarribats fins aquí, amb la tossuda i obstinada fidelitat del Govern respecte del full de ruta acordat i revisat amb els seus socis parlamentaris, resulta que els grans dilemes els tenen els adversaris a la independència.

L'Estat (molt més que simplement el Gobierno, en mans del PP) en té un parell. Primer, vol aturar la celebració del referèndum com sigui (més per una qüestió d'orgull propi que no pas per raons jurídiques: quan ficar vots en una urna ha estat il·legal?!), però a la vegada té les cancelleries dels països aliats dient-los –puc suposar que amb contundència– que hi ha coses que són inadmissibles en una democràcia occidental el segle XXI. La reculada respecte de l'anunciat article 155 podria ser-ne una mostra. La tardança (inexplicable: el cas és diàfan i nítid com el Cap Gros un dia de tramuntana!) en l'absurd judici de la presidenta Forcadell en podria ser una altra.

Segon, es van veient obligats a demanar el NO al referèndum, perquè el terratrèmol d'una victòria folgada del SÍ els seria políticament molt difícil de pair. El PP català de fet ja n'està fent, de campanya, en aquesta línia. Però per demanar el NO, han d'admetre que el referèndum no és il·legal. L'han d'autoritzar. I això, mirant com han atiat els seus com gossos rabiosos en contra nostre, també seria molt difícil de pair.

Però molts ciutadans, que mai no es definirien com a «independentistes», i fins i tot que no se senten principalment catalans, tenen el seu dilema, molt ben expressat per gent que vaig conèixer a Sant Vicenç dels Horts, o que sortiran, d'aquí a quatre dies, en el documental *La Fuerza del Sí*: estan més empesos a votar amb el cap, que els diu que SÍ, que no amb el cor, que els diu que NO. El cap dona a qualsevol ciutadà resident a Catalunya un munt de raons ben

sòlides per votar sí, això ho sabem des de les enquestes de 2009: raons econòmiques i fiscals, certament, però també de bon govern, de cultura i llengua, fins i tot de dignitat. En canvi, el cor els diu que no, però amb arguments molt minsos i subjectius (no per això menys respectables, no per això menys reals i estudiables): bàsicament, emotius i negatius. Els dol separar-se d'Espanya (per molt que tinguin la garantia de mantenir la nacionalitat!); tenen por de la pensió (tot i les garanties que ha ofert un Rajoy que, malgrat això, es va trobant amb un sistema sense reserves per poder continuar pagant les pensions actuals), i tenen por del canvi.

Molts d'aquests no se senten prou informats (que a hores d'ara ja es difícil!), o tenen informacions contradictòries, o bé acceptaran passivament el que decideixin «els catalans». Inhibir-se, certament, és una manera de gestionar un dilema.

I mentrestant, els que sí que ho tenim clar, els il·lusionats (que no il·lusos: sabem que costarà!), els que creiem en el futur d'aquest país, els que ens hem manifestat les vegades que ha calgut a favor de la independència, no tenim dilema.

Com ha canviat el nostre món en tan poc temps!